

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph. D.,
ve věci

žalobce: **S. S. A.**, narozený X
státní příslušnost Somálská federativní republika
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Pavlem Čižinským
sídlem Varšavská 714/38, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 1. 2023, č. j. OAM-309/ZA-ZA11-LE05-2022,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 19. 1. 2023, č. j. OAM-309/ZA-ZA11-LE05-2022, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 14 586 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 19. 1. 2023, č. j. OAM-309/ZA-ZA11-LE05-2022, jímž bylo podle

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

§ 25 písm. h) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění do 30. 6. 2023 (dále jen „zákon o azylu“), zastaveno řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce se v žalobě zároveň domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě, ve znění jejího doplnění, uvedl, že je občanem Somálska, v České republice žije již 17 let a po většinu doby byl držitelem doplňkové ochrany. V poslední době opětovně žádal o mezinárodní ochranu. Sdělil, že dne 30. 11. 2022 ve večerních hodinách nedopatřením na dálnici překročil hranici do Německa, kde jej zadržely německé orgány a rozhodly o jeho navrácení do České republiky. Na základě této skutečnosti s ním žalovaný dne 5. 1. 2023 provedl pohovor, kde se jej na tento incident dotazoval. Následně dne 19. 1. 2023, ihned poté co se dostavil na seznámení s podklady rozhodnutí, žalovaný zastavil řízení o jeho žádosti, neboť údajně bez vážného důvodu vstoupil na území cizího státu.
3. Namítal, že aplikace § 25 písm. h) zákona o azylu je v rozporu judikaturou Nejvyššího správního soudu, např. s rozsudkem ze dne 30. 9. 2013, č. j. 4 Azs 14/2013-30, nebo usnesením ze dne 6. 6. 2016, č. j. 7 Azs 18/2019-22, dle které může k zastavení řízení dojít pouze v situaci, kdy opuštění území představuje překážku v dalším vedení azylového řízení. Podotkl, že v jeho případě není pochyb o tom, že se do České republiky ihned vrátil a nadále se azylového řízení účastnil. Skutečnost, že se žalovaný s touto judikaturou v napadeném rozhodnutí nevypořádal má dle žalobce za následek jeho nepřezkoumatelnost.
4. Žalobce dále namítal rozpor napadeného rozhodnutí s čl. 28 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), neboť nepovolené opuštění místa pobytu může být důvodem pro domněnku konkludentního zpětvzetí žádosti jen pokud žadatel v přiměřené době nekontaktoval rozhodující orgán. Žalobce však byl s rozhodujícím orgánem v kontaktu. Žalovaný měl dále vzít v potaz skutečnost, že hranici s Německem žalobce překročil omylem, jelikož po přejetí jistého místa na dálnici se již nelze otočit.
5. Závěr žalovaného týkající se jeho nevěrohodnosti, označil žalobce za nedostatečně podložený. Konstatoval, že je těžko představitelné, že by se chtěl do Německa natrvalo přestěhovat, jelikož v České republice má práci i bydlení. V této souvislosti dále upozornil na skutečnost, že německá ani česká policie vůči němu nevznesly obvinění z převaděčství, tedy že hranici překročil s úmyslem nelegálně tam zavést jeho spolujezdce. Dodal, že tento závěr žalovaného neodpovídá kritériím judikatury, která klade důraz na zásadu, že v pochybnostech je třeba se přiklonit na stranu žadatele o mezinárodní ochranu.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Podle žalovaného odpovídá přijaté řešení konkrétním okolnostem a bylo patřičně odůvodněno. V průběhu správního řízení postupoval v souladu s právními normami, jimiž byl v řízení vázán. Žalovaný dále zrekapituloval průběh správního řízení a uvedl, že je zjevné, že žalobce v průběhu řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu vstoupil na území jiného státu.
7. Ve vztahu k osobě žalobce a okolnostem překročení hranice s Německem žalovaný odkázal na protokol o výsledku spolujezdce žalobce, který předložil soudu jako důkaz. Dle tohoto

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

protokolu jsou spolujezdec se žalobcem kamarádi a jeli za jiným kamarádem, kterému v Německu na dálnici došla nafta a oni mu ji chtěli dolít a vrátit se zpět do Teplic. Při kontrole bylo navíc zjištěno, že spolujezdec žalobce měl u sebe zakázané látky. Žalovaný dále uvedl, že z úřední činnosti je mu známo, že dálniční přejezdy bývalých hraničních přechodů jsou nejen několikrát před hranicí označeny tabulemi s varováním, že se blížíte ke státní hranici, ale jsou i dobře osvětleny. Dle žalovaného se tedy nejednalo o neúmyslné přejetí hranice někde mimo bývalý hraniční přechod za tmy, ale o zcela úmyslné překročení státní hranice, ať už účel této cesty je jakkoli diskutabilní.

8. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2013, č. j. 4 Azs 14/2013-30, označil žalovaný za nepřiléhavý, neboť jde o skutkově zcela jiný příběh a situaci a v něm uvedenou argumentaci nelze v projednávaném případě použít.
9. Konstatoval, že § 25 písm. h) zákona o azylu zcela jasně hovoří o tom, že řízení o mezinárodní ochraně se zastaví, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany v průběhu řízení bez závažného důvodu vstoupil na území jiného státu nebo se o vstup na území jiného státu pokusil. Na podporu svého právního názoru žalovaný odkázal na komentář k § 25 písm. h) zákona o azylu a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2004, č. j. 4 Azs 41/2003, ze dne 16. 3. 2005, č. j. 3 Azs 165/2004, publ. pod č. 602/2005 Sb. NSS, ze dne 19. 4. 2006, č. j. 3 Azs 43/2006 a ze dne 7. 9. 2005 sp. zn. 3 Azs 388/2004.
10. Žalovaný uvedl, že žalobce nesdělil žádné závažné důvody, které jej vedly ke vstupu do Německa a jeho vysvětlení, i s ohledem na rozpory s výpovědí jeho spolujezdce, považoval za nevěrohodné. Podotkl, že žalobce již v řízení o své předchozí žádosti o mezinárodní ochranu uváděl nepravdivé skutečnosti a z tohoto důvodu mu nebyla dříve udělená doplňková ochrana prodloužena. V této souvislosti rovněž poukázal na skutečnost, že žalobce tvrdil, že ovládá pouze somálský jazyk a při poskytnutí údajů k aktuálně posuzované žádosti k otázce, jakými jazyky je schopen se dorozumět, uvedl češtinu a somálsčinu, přičemž zatajil, že ovládá arabštinu. Výpovědi žalobce označil žalovaný za obecně velmi nespolehlivé. Připomněl, že žalobce byl zadržen bezprostředně po svém neoprávněném vstupu na německé území a nelze tedy určit, zda směřoval pouze za hranice nebo měl v úmyslu pokračovat dále do německého vnitrozemí.
11. Dle žalovaného napadené rozhodnutí vychází z řádně a dostatečně zjištěného stavu věci, má oporu v podkladových informacích zařazených ve správním spisu a je správné a zákonné. V podrobnostech odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a správní spis. Žalobní námitky označil za irelevantní a účelové a dodal, že napadené rozhodnutí nebylo žalobou zpochybněno.

Replika žalobce

12. Žalobce na vyjádření žalovaného reagoval replikou, ve které uvedl, že žalovaný nijak nereagoval na hlavní žalobní body týkající se argumentace judikaturou Nejvyššího správního soudu a procedurální směrnici a ani nijak neupřesnil, v čem se jeho případ odlišuje od věci vedené pod sp. zn. 4 Azs 14/2013. Konstatoval, že judikatura, na kterou žalovaný odkázal je staršího data nežli judikatura uváděná žalobcem.
13. Žalobce dále podotkl, že ve svém vyjádření žalovaný uvedl nové skutečnosti, které v žalobou napadeném rozhodnutí nezmínil např. protokol o výslechu spolujezdce. Výpovědi žalobce a jeho spolujezdce se dle jeho názoru nijak dramaticky neliší a v líčení stěžejních okolností se shodují. Za spekulativní žalobce označil argumentaci žalovaného, že pokud by jej německá policie nezastavila, tak by dále pokračoval v cestě. Dle žalobce mělo být o jeho žádosti

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

meritorně rozhodnuto, k čemuž předložil statistické přehledy o udělování mezinárodní ochrany za poslední dva roky.

Ústní jednání

14. Při ústím jednáním soudu konaném dne 19. 12. 2023 právní zástupce žalobce zcela odkázal na písemné znění žaloby včetně jejího doplnění. Uvedl, že novější judikatura neumožňuje postup, který žalovaný zvolil, tedy že za situace, kdy žadatel o mezinárodní ochranu území státu opustí, následně se na něj vrátí a pokračuje v řízení, nelze řízení o jeho žádosti zastavit. K vyjádření žalovaného podotkl, že žalovaný na stěžejní argumenty nijak nereagoval. Nevěrohodností tvrzení žalobce se pak žalovaná měl zabývat v meritorním rozhodnutí. Právní zástupce žalobce konstatoval, že všechny osoby pocházející ze Somálska i z Jemenu, které požádají o mezinárodní ochranu ji získávají, neboť v obou těchto zemích je špatná situace. Dodal, že ve správním spise a v napadeném rozhodnutí není obsažena argumentace žalovaného o rozdílnosti judikatury ve vztahu k situaci kdy žalobce se sám nevrátil, ale byl vrácen. Zdůraznil, že napadené rozhodnutí opomenulo stěžejní judikát a žalobce nemohl tušit, že tento judikát bude opomenut, a tedy v průběhu správního řízení nemohl namítat, že se s ním správní orgán nevypořádal. K provedenímu dokazování uvedl, že příběh uváděný žalobcem a panem B. se v základních rysech více méně shoduje a poznamenal, že přesné okolnosti vycestování žalobce do Německa nejsou významné, poněvadž je rozhodující, že se žalobce vrátil. Za důležitou označil skutečnost, že žalobce se nadále účastnil azylového řízení a žalovaný nemá žádný důkaz o tom, že by žalobce chtěl odjet do Německa a už se nikdy nevrátit. Navrhl, aby soud napadeného rozhodnutí zrušil.
15. Pověřená pracovnice žalovaného při tomtéž jednání plně odkázala na obsah napadeného rozhodnutí, které obsahuje důvody, pro které bylo řízení zastaveno. Současně odkázala na vyjádření k žalobě, ve kterém byla argumentace podrobněji rozvedena. Dále uvedla, že ustálená judikatura hovoří o situaci, kdy se žadatel na území státu vrátí, ale žalobce se nevrátil, nýbrž byl vrácen, což je podstatný rozdíl. K otázce udělování mezinárodní ochrany osobám pocházejícím ze Somálska a z Jemenu pověřená pracovnice žalovaného sdělila, že v případě žalobce nedošlo k meritornímu projednání věci, ale řízení bylo zastaveno z jiných důvodů. K námitce žalobce, že v napadeném rozhodnutí není obsažena argumentace o rozdílnosti situace žalobce, pověřená pracovnice žalovaného uvedla, že tímto reagovala na žalobní námitku žalobce, kterou ve správním řízení neuvedl. Sdělila, že napadené rozhodnutí netrpí namítanými vadami, výklad právní úpravy žalobcem označila za extenzivní a navrhl, aby soud žalobu zamítl.
16. Soud v souladu s § 52 s. ř. s. provedl žalovaným navržený důkaz protokolem o výsledku účastníka správního řízení pana Y. B. ze dne 1. 12. 2022, který byl spolujezdcem žalobce. Z tohoto protokolu vyplývá, že byl sepsán ve správním řízení ve věci správního vyhoštění pana B. z území členských států Evropské unie, a to na základě skutečnosti, že byl dne 1. 12. 2022 v 9:45 hodin v rámci readmisní dohody mezi vládou České republiky a Spolkové republiky Německo předán na bývalém hraničním přechodu Petrovice – Bahratal. Pan B. nepředložil žádný doklad totožnosti ani jiný doklad, který by jej opravňoval k pobytu na území České republiky. V protokolu uvedl, že do Německa se dostal nedopatřením, kdy jel s kamarádem naproti dalšímu kamarádovi, kterému došla na dálnici v Německu nafta. Naftu mu chtěli dolít a vrátit se zpět do Teplic.

Posouzení věci soudem

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

17. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
18. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
19. Z jednotlivých žalobních námitek se soud nejprve zaměřil na tvrzenou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval ve skutečnosti, že se žalovaný nevypořádal s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2013, č. j. 4 Azs 14/2013-30, a s usnesením ze dne 6. 6. 2016, č. j. 7 Azs 18/2019-22. Soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že *„[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“* (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Těmto požadavkům na odůvodnění rozhodnutí žalovaný v projednávané věci podle názoru zdejšího soudu dostál, neboť v napadeném rozhodnutí srozumitelně popsal, z jakých skutkových a právních okolností vycházel, jakými úvahami byl při svém rozhodování veden a co ho vedlo k zastavení řízení o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Soud dále uvádí, že žalobce v průběhu správního řízení na výše uvedenou judikaturu Nejvyššího správního soudu nijak nepoukázal, a proto se jí žalovaný ve svém rozhodnutí nemusel výslovně zabývat. Soud proto dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné.
20. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce dne 15. 3. 2022 podal žádost o mezinárodní ochranu. Dne 6. 12. 2022 žalovaný od Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, obdržel informaci, že na základě readmisní dohody byl žalobce dne 1. 12. 2022 převzat od orgánů německé policie na společných hranicích. Žalobce byl dne 30. 11. 2022 ve 21:40 hodin kontrolován na parkovišti Am Heidenholz ve vozidle Ford Transit registrační značky X, jedoucím z České republiky do Německa. Ke kontrole žalobce předložil český řidičský průkaz a průkaz žadatele o mezinárodní ochranu. Ve vozidle s žalobcem cestoval státní příslušník Maroka. Žalobce nepředložil doklad k bytu ani platné povolení ke vstupu do Německa a Schengenského prostoru. Následně dne 5. 1. 2023 v rámci pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce ke vstupu do Německa uvedl, že nevěděl, že je v Německu, chtěl se jen otočit a udělal chybu. Občana Maroka, který s ním jel ve voze nezná, potkal ho jen náhodně a vzal jej sebou, protože se bojí jezdit autem sám. Dále uvedl, že nezná cestu k hranicím, a proto jej vzal, aby mu cestu ukázal. K dotazu na důvod neoprávněného vstupu do Německa, vypověděl, že nechtěl do Německa a ani nevěděl, že je v Německu.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Pokračoval, že mu volal známý, že mu došel benzín, tak mu ho vezl, chtěl se otočit, ale vjel do Německa. Připustil, že jeho vysvětlení působí silně nevěrohodně, a dodal, že ví, že udělal chybu, ale nevěděl, že je v Německu. Na podporu svých tvrzení předložil pracovní smlouvu ze dne 19. 10. 2022 a lékařskou zprávu z diabetologie.

21. Podle § 25 písm. h) zákona o azylu ve znění do 30. 6. 2023 platí, že *„řízení se zastaví, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany v průběhu řízení neoprávněně vstoupil na území jiného státu nebo se o neoprávněný vstup na území jiného státu pokusil.“*
22. Podle dřívější judikatury Nejvyššího správního soudu např. rozsudku ze dne 16. 3. 2005, č. j. 3 Azs 165/2004, publ. pod č. 602/2005 Sb. NSS, citovaného žalovaným, nebyly správní orgány při neoprávněném vstupu žadatele o mezinárodní ochranu povinny zkoumat zavinění na straně žadatele, tj. zda k neoprávněnému strupu došlo úmyslně či z nedbalosti.
23. Změnu přinesl rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2013, č. j. 4 Azs 14/2013-30, ze kterého vyplývá, že *„[u]stanovení § 25 písm. h) zákona o azylu je totiž podle svého smyslu a účelu třeba interpretovat tak, že jej nelze aplikovat na případy, kdy žadatel o udělení mezinárodní ochrany toliko dočasně vstoupí na území jiného státu, přičemž následně se vrátí na území České republiky a dále se účastní řízení o udělení mezinárodní ochrany.“* Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku dále dovodil, že účelem ustanovení § 25 písm. h) zákona o azylu je především zamezit vedení dalšího řízení za situace, kdy žadatel o udělení mezinárodní ochrany opustí území České republiky a nadále zde nepobývá. Právě v situacích tohoto typu by odporovalo smyslu a účelu právní úpravy požadovat, aby bylo v řízení pokračováno a vydáno meritorní rozhodnutí. S tímto závěrem Nejvyššího správního soudu se zdejší soud plně ztotožňuje a má za to, že je aplikovatelný také v projednávané věci.
24. Soud dále podotýká, že potřeba zohlednění konkrétní procesní situace a restriktivní interpretace důvodů pro zastavení řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany vyplývá rovněž z čl. 28 procedurální směrnice.
25. Podle čl. 28 odst. 1 písm. a) procedurální směrnice platí, že *„existuje-li důvod se domnívat, že žadatel o mezinárodní ochranu vzal konkludentně svou žádost zpět nebo od ní odstoupil, zajistí členské státy, aby rozhodující orgán rozhodl buď o zastavení posuzování žádosti, nebo o jejím zamítnutí v případě, že rozhodující orgán považuje žádost za nedůvodnou na základě přiměřeného posouzení její věcné stránky podle článku 4 směrnice 2011/95EU. Členské státy mohou vycházet z domněnky, že žadatel vzal konkludentně svou žádost o mezinárodní ochranu zpět nebo od ní odstoupil, zejména pokud se zjistilo, že nereagoval na žádosti o poskytnutí údajů nezbytných pro žádost podle článku 4 směrnice 2011/95EU nebo se nedostavil k osobnímu pohovoru podle článků 14 až 17 této směrnice, ledaže žadatel v přiměřené lhůtě prokáže, že k tomu došlo z důvodů, které nemohl ovlivnit.“* Podle odst. 2 věty první téhož ustanovení *„Členské státy zajistí, aby žadatel, který se opět ohlásí u příslušného úřadu poté, co bylo rozhodnuto zastavit posuzování jeho žádosti podle odstavce 1 tohoto článku, mohl požádat o opětovné otevření svého případu nebo mohl podat novou žádost, která nepodléhá postupům podle článků 40 a 41.“*
26. V nyní projednávané věci byl žalobce ihned po překročení státní hranice s Německem kontrolován německou policejní hlídkou, které ke kontrole předložil průkaz žadatele o mezinárodní ochranu a český řidičský průkaz. Ze správního spisu dále vyplývá, že vlastníkem vozidla, v němž žalobce cestoval, byla dle technického průkazu společnost BOLIMOG s. r. o. V rámci pohovoru o žádosti žalobce doložil pracovní smlouvu právě se společností BOLIMOG s. r. o. Ze správního spisu dále vyplývá, že žalobce žije v České republice již 17 let, bydlí v družstevním bytě, dříve byl držitelem doplňkové ochrany, která mu nebyla nadále prodloužena. Z rozhodnutí o neprodloužení doplňkové ochrany, jenž je Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

součástí správního spisu, rovněž vyplývá, že manželka a děti žalobce na Velvyslanectví České republiky v Káhiře žádali o česká víza, která jim však nebyla udělena. Na základě výše uvedeného dospěl soud k závěru, že ze správního spisu nevyplývá, že by žalobce chtěl trvale opustit území České republiky. Současně se žalobce po svém návratu do České republiky dostavil na pohovor k žádosti o mezinárodní ochranu, a tedy se dále účastnil řízení o této žádosti.

27. Žalovaný tedy žádným způsobem nezohlednil, že žalobce měl na území České republiky zajištěno vlastní bydlení a uzavřenou pracovní smlouvu, a tedy že nic nenasvědčovalo, že plánoval z území České republiky dlouhodobě vycestovat.
28. Dle soudu žalovaný pochybil, když se před zastavením řízení nezabýval posouzením, zda je namíste zastavit řízení, a to s ohledem na trvání vycestování a skutečnost, že se žalobce se po návratu do České republiky dále účastnil řízení o své žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Postup žalovaného je tak v rozporu nejen se smyslem a účelem zákona o azylu, ale rovněž neodpovídá procedurální směrnici (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2013, č. j. 4 Azs 14/2013-30). Vzhledem k tomu, že žalovaný dospěl k nesprávnému závěru o zastavení řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, zatížil napadené rozhodnutí nezákonností ve smyslu § 78 odst. 1 s. ř. s.
29. Dále se soud zabýval námitkou týkající se nevěrohodnosti žalobce. Na základě shora uvedeného se soud ztotožňuje s žalovaným, že žalobcova výpověď je nevěrohodná. To ostatně v rámci pohovoru připustil i sám žalobce. Na tomto závěru soudu nic nemění ani provedené dokazování protokolem o výsledku spolejezdce žalobce, neboť mezi výpovědi žalobce a jeho spolejezdce jsou značné rozpory. Soud však dále konstatuje, že sice neuvěřil výpovědi žalobce ohledně neúmyslného překročení hranice a důvodu jeho cesty do Německa, není to však rozhodující pro posouzení dané věci. Jak již soud výše uvedl, ze správního spisu není zřejmé, že by žalobce chtěl natrvalo opustit území České republiky a ukončit zde řízení o žádosti o mezinárodní ochranu. Nedůvodnost této námítky tedy nic nemění na tom, že žalovaný nesprávně aplikoval § 25 písm. h) zákona o azylu.
30. Soud proto napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost zrušil a věc podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto zrušujícím rozsudku.
31. Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému povinnost zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení v celkové výši 14 586 Kč, která se skládá z částky 12 400 Kč za 4 úkony právní služby právního zástupce žalobce po 3 100 Kč [převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, sepsání repliky, účast na ústním jednání soudu – dle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „AT“)], z částky 1 200 Kč za s tím související 4 režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 4 AT. Dále se náhrada nákladů řízení skládá i z náhrady za promeškaný čas strávený cestou k jednání soudu a zpět ve výši 6x půl hodiny po 100 Kč, tedy celkem 600 Kč [§ 14 AT]. Dále soud přiznal žalobci částku 362 Kč za jízdné vlakem jeho právního zástupce k soudnímu jednání ze zastávky Praha hlavní nádraží do zastávky Ústí nad

Labem hlavní nádraží (69 Kč) a zpět (217 Kč) dne 19. 12. 2023. Soudní poplatek žalobce nehradil, jelikož je předmětné soudní řízení ze zákona od poplatkové povinnosti osvobozeno.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 19. prosince 2023

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.